

Thanh Huyền - Kawalu

Chương 12 : Chương 12

Editor: Polly Polly

Beta - reader: Kumiko

Mỉm cười, trù mến, che chở... Những gì từng có tất cả đều đã mất đi, chỉ còn lại duy nhất thân thể đang nằm trên giường. Huyền nghiêng người ngồi ở bên giường nhìn Trác Hàn, nhưng ánh mắt của Trác Hàn lại nhìn về hướng khác.

“Ta đáng ghét như vậy sao?”

....

“Vẫn muốn bỏ rơi ta sao?”

...

“Người đã từng nói sẽ không bao giờ chán ghét ta, không bao giờ bỏ rơi ta. Những gì người nói, người đều không làm được.” Huyền chăm chăm nhìn vào đôi thủy mâu vô hồn của Trác Hàn, lẩm bẩm nói.

Hắn dường như gầy, đã mấy ngày rồi, hắn không chịu ăn uống gì, khiến cho gương mặt vốn dĩ tuấn lãng thoát nhìn có vẻ tiêu tụy. Y rất sợ một lúc nào đó, hắn đột nhiên không thở nữa. Vươn tay, nhẹ nhàng xoa lên khuôn mặt của hắn, nhưng người kia lại chán ghét mà nhắm mắt lại. Ngón tay nhẹ nhàng lướt qua... Mi mắt, mũi, môi, mỗi đường mỗi nét đều đã khắc sâu trong lòng của y... Muốn y cho hắn đi? Thật không dám nghĩ đến tình cảnh đó.

Nhịn không được thở dài một tiếng, Huyền đặt tay lên ngực, vội vã nhịn xuống. Liên tiếp mấy ngày liền, không đêm nào y ngủ được ngon giấc, cứ mỗi lần lim dim mơ ngủ, lại thấy hình ảnh hắn muốn ra đi. Đêm đó y ho ra máu, khiến cho A Bân sợ hãi cực điểm. Nhưng kỳ thực y đã bị như thế từ lâu rồi chứ không phải chỉ là lần đầu tiên.

“Người có thể ở bên cạnh ta thêm một thời gian nữa được không?”

“Ta còn phải bồi người cho tới khi nào?”

Huyền nhìn Trác Hàn, đăm đăm nhất tấu: “Bồi bên cạnh ta cho đến khi ta chết.”

Y lại chế nhạo hần. Trác Hàn oán hận nói: “Giết ta đi, còn không thì hãy thả ta ra.”

“Người vẫn không chịu ở lại đây sao?” Ngực đột nhiên đau nhói, sắc mặt Huyền khế biến, y đứng lên, bước nhanh ra khỏi phòng.

Đi đến đoạn hành lang gấp khúc, nơi mà Trác Hàn không tài nào lắng nghe tới, Huyền dựa người vào hành lang, một trận ho khan như xé nát tim gan. Cổ họng có cái gì đó muốn nôn ra, nhưng lại bị y ép nuốt xuống.

Muốn hần tiếp tục ở lại bên cạnh mình, chỉ cần y nói ra bệnh trạng của mình, chắc chắn hần sẽ cam tâm tình nguyện lưu lại nơi này. Nhưng y lại không muốn hần chỉ vì lòng thương hại mới đồng ý ở lại với mình. Sở dĩ y nói ra câu “Bồi bên cạnh ta cho tới khi ta chết”, là thầm hy vọng hần sẽ nghe ra ẩn tình trong đó, hy vọng hần sẽ hỏi thăm y. Chỉ là không ngờ hần lại cho rằng y chế nhạo hần. Kỳ thực trong lòng cũng hiểu rõ, làm vậy chẳng khác nào y đang cầu xin lòng thương hại của hần. Nhưng cho dù y có làm như vậy, chỉ sợ hần cũng sẽ không chịu bố thí thêm chút nào nữa.

Hàn, ta thua rồi, ta cho người đi... Hàn, ta cho người đi...

Trái tim, trong nháy mắt dường như đã vỡ nát thành trăm ngàn mảnh, huyết nhục bất phân.

Gượng đứng thẳng dậy, kéo lại vạt áo, đưa tay lau tư máu còn vương trên khóe môi. Ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, sắc trời xanh thẫm, đúng là một ngày đẹp.

Một lần nữa đi vào gian phòng của hần, y đến để trả lại tự do cho hần, cũng là để kết thúc mối quan hệ của hai người.

Trên giường trống không.

Huyền cả kinh, lập tức phát hiện trong phòng có người: “Bước ra đi!”

Màn che được nhấc lên, ba nam nhân bước ra, Úc Khi Phong, Đinh Kiếm Viễn, Vạn Ký Viễn. Trác Hàn bị Kiếm Viễn kèm chặt hai bên, kiếm đang gác trên cổ hắn.

“Là người...” Ánh mắt của Huyền chợt trở nên lạnh băng. Là do y quá sơ suất, mãi lo dây dưa với Trác Hàn mà nhất thời quên cho người theo dõi hành tung của Khi Phong.

“Đem trả Vô Ngần và cha lại cho ta, ta sẽ tha mạng cho hắn!” Úc Khi Phong khàn giọng nói, ánh mắt hắn hình như ánh lên vẻ tự tin, chắc thắng.

Tiết Vô Ngần đã chết, lẽ nào hắn thật sự muốn giết Trác Hàn? Hắn cũng thật thông minh, biết dùng Trác Hàn để uy hiếp y. Huyền âm trầm hẳn rằng, nếu không phải Trác Hàn đang bị điểm huyết thì bất kỳ ai trong ba người bọn họ cũng không có khả năng khống chế hắn. Hiện tại tính mạng của hắn lại nằm trong tay kẻ khác. Hàn, là ta đã hại người rồi.

“Các người đi theo ta.” Huyền quét mắt liếc ba người bọn họ, trầm giọng nói.

Huyền đi phía trước dẫn đường, Khi Phong theo sát y, Vạn Ký Viễn cầm kiếm yểm trợ sau cùng. Thị vệ đã phát hiện có địch nhân đột nhập, lập tức tụ tập đầy đủ, lại bị Huyền quát chặn lại: “Không được manh động!”

Y lại thật tâm lưu ý đến sự sống chết của nam nhân này sao? Úc Khi Phong nhìn theo bóng lưng của Huyền, trong lòng tự hỏi, thật là vô cùng khó tin. Uy hiếp y vốn chẳng phải là cách làm quang minh chính đại gì, nhưng vì Vô Ngần, cho dù phải dùng đến những phương thức đê tiện hơn hắn cũng không ngần ngại. Huống chi bây giờ chỉ là dùng người đổi người mà thôi.

Chuyển động khóa, cửa mật thất từ từ mở ra, một cỗ mùi hôi hòa cùng đông dục xộc thẳng vào mũi. Khi Phong tâm trạng căng thẳng, lưỡng

lự chưa biết nên tiến hay lui.

“Người đừng hòng giở quỷ kế!” Đinh Kiếm Viễn cảnh cáo nói.

“Người đang ở trong tay người, ta còn có thể làm được gì?” Huyền nhìn thoáng qua Trác Hàn, thần sắc của hắn lúc này lại cực kỳ bình tĩnh.

Bên trong u ám, trần nhà được thiết kế khá đơn sơ. Trên giường có một người đang nằm, là Vô Ngân sao? Sao nàng lại không có động tĩnh gì? Khi Phong thấp thỏm bước lên phía trước, đưa tay vén màn trướng trắng toát lên.

Một chùm tóc thưa thớt nhợt nhạt rối bời, bên dưới là gương mặt hãm sâu, dường như chỉ còn da bọc xương, không còn chút huyết nhục nào. Một con mắt trợn trừng không biết nên nói là đang nhìn về hướng nào, chỉ có đôi môi không ngừng mấp máy, chứng tỏ hắn không phải là một cái xác khô.

“Phụ thân...” Khi Phong thì thào, lát sau lại kêu thảm: “Phụ thân!” Hắn khụy xuống trước giường, run rẩy siết chặt lấy bàn tay khô quắp như vuốt chim ưng của Úc Hành Vân.

“Người không phải luôn muốn gặp lại nhi tử sao? Hắn đã về rồi.” Huyền từ phía sau đi tới.

“Phụ thân! Phụ thân...” Khi Phong ai oán gọi, lệ tràn khóe mi, là do hắn quá bất hiếu.

Con mắt của Úc Hành Vân từ từ chuyển động, sau đó lặng yên nhìn Khi Phong.

“Phụ thân, là hài nhi, Khi Phong đây.”

Hầu kết cuộn lên, phát ra âm thanh nức nở, hắn nhận ra người này, đây chính là nhi tử mà hắn ngày đêm mong chờ.

“Phụ thân, người nhận ra hài nhi?” Phụ thân vẫn còn ý thức, điều này khiến cho Khi Phong nhất thời vui mừng. Nhưng hắn lập tức nhận ra, để phụ thân lay lắt sống không bằng chết thế này chính là hành hạ tàn

khốc nhất.

Phần nộ xoay người lại, xúc lấy cổ áo của Huyền: “Vì sao ngươi phải làm như vậy? Vì sao không để người được chết thanh thản?”

Huyền khinh miệt nhìn hắn: “Ông ta vẫn còn rất ham sống.”

“Ngươi...”

Trên giường bỗng nhiên truyền đến những tiếng rên hừ hừ, mắt của Úc Hành Vân chăm chú nhìn Khi Phong, nước bọt không ngừng chảy ra, hình như hắn đang cười.

“Phụ thân...” Khi Phong ngồi xuống bên giường, nhẹ nhàng vén lại những sợi tóc rối bời trên mặt Úc Hành Vân, thanh âm nghẹn ngào.

Ánh mắt của Huyền lạnh lùng, oán độc đến cực điểm.

“Ha hả...” Úc Hành Vân đắc ý cười, hắn nhẫn nhục chịu khổ, ráng sống lay lắt suốt bốn năm nay, cuối cùng cũng đã đợi được Khi Phong trở về.

Đột nhiên, một tiếng kêu rên làm Khi Phong giật mình thanh tỉnh. Quay đầu lại đã thấy Thanh Huyền lợi dụng lúc bọn họ đang phân tâm đã đoạt lấy thanh kiếm trong tay Vạn Ký Viễn, đâm bị thương Kiếm Viễn. Trác Hàn té trên mặt đất, nhưng hắn cũng đã không còn bị khống chế nữa.

Khi Phong một chưởng tung ra, ngăn cản Huyền đâm kiếm về phía Vạn Ký Viễn, nhưng kiếm thế chợt đổi hướng, nhắm thẳng vào Đinh Kiếm Viễn.

Vừa rồi là do hắn quá sơ suất, hắn biết quá rõ khi Thanh Huyền cầm kiếm đáng sợ ra sao. Kiếm Viễn mặc dù xuất thân từ danh môn chính phái, nhưng căn bản không phải là đối thủ của Huyền. Vừa khẩn cấp ngăn chặn thế tiến công của Huyền, trong lòng hắn vừa dậy lên một dự cảm đáng sợ: Y để hắn gặp lại phụ thân là muốn hắn phân tâm, y muốn cứu Trác Hàn. Vậy còn Vô Ngân thì sao...

Chưởng phong như sấm, nhưng vẫn chưa đủ để áp chế y. Dù cho Vạn Ký

Viễn và Kiếm Viễn cùng xông lên cùng giao chiến, nhưng Thanh Huyền hiện tại dường như người kiếm hợp nhất, tung chiêu xuất quỷ nhập thần, không hề tỏ ra yếu thế.

“Vô Ngần đâu?” Khi Phong nhin không được liền quát hỏi.

“Đã chết!”

Lời vừa nói như sét đánh giữa trời quang. Không những chỉ chấn động Khi Phong, mà còn làm chấn động cả Kiếm Viễn.

Ý thức trống rỗng, chỉ còn lại duy nhất sự phẫn nộ, tựa như ngọn lửa hung tàn đang thiêu đốt hẳn. Khi Phong hét lên một tiếng, rồi liên tục tung chưởng tấn công Huyền tới tấp. Kiếm Viễn lại như người mất hồn, ngây ngốc đứng nhìn, ánh mắt vô định.

Huyền cười nhạt, Úc Khi Phong, cuối cùng ngươi cũng đã biết mùi vị mất đi người mình yêu thương đau khổ như thế nào. Tuy không phải do y hạ độc thủ, nhưng được nhìn thấy dáng vẻ điên cuồng này của hẳn, khiến y vô cùng thỏa mãn. Nhẹ xoay người, tránh né chưởng lực, kiếm như thủy xà, nhắm thẳng lồng ngực của Kiếm Viễn. Mặc dù y đã từng được hẳn chiếu cố một thời gian ngắn, nhưng dám uy hiếp Trác Hàn, tội này không thể tha!

Kiếm khí kinh người, lúc Kiếm Viễn phát hiện ra thì đã không còn đường lui.

Đột nhiên, “Ba” một tiếng, kiếm chợt chuyển hướng. “Bắt lấy y!” Trường kiếm trong tay rơi xuống đất, Huyền dè tay lên ngực, lão đảo lùi hai bước.

Mọi người ngừng tay, Huyền bị vây ở giữa.

Một dòng máu khế tràn ra khóe môi, gương mặt tái nhợt từ từ ngẩng lên, nhãn thần lộ vẻ kinh ngạc xen lẫn thâm lương. Trước mắt y, Trác Hàn đang đứng che cho Kiếm Viễn.

“Ngươi... Không bị gì sao?” Huyền thì thào.

Trác Hàn không nói gì, thần tình phức tạp nhìn Huyền.

“Đây chính là giao dịch giữa bọn ta với hần.” Phía sau Vạn Ký Viễn chế nhạo y: “Bọn ta giúp hần rời khỏi người, hần giúp bọn ta đi tìm người. Úc Thanh Huyền, tình nhân của người, đối với người thật tốt, người thì bán thân bán mạng lo cho hần, còn hần...”

“Giao dịch?” Môi Huyền không ngừng run rẩy. Đã hung hăng tự đâm mình một nhát chí mạng. Y đem trái tim vẫn còn rướm máu xé nát thành trăm ngàn mảnh mới có thể hạ quyết tâm cho hần được tự do. Vì sao hần lại đối xử với y như thế này? Một lòng nghĩ muốn bảo vệ hần, nhưng căn bản là hần không cần. Nhưng hần biết rõ y sẽ vì hần, chấp nhận sự uy hiếp của bọn họ, vì muốn đảm bảo an toàn cho hần, vậy mà hần lại lợi dụng tình cảm của y.

Y không còn nhận ra con người đang đứng đối diện mình nữa, đây không phải là Trác Hàn.

“Vô Ngần đâu?” Khi Phong đột nhiên giật kéo Huyền về phía mình, kịch liệt hỏi y. Hần không cam lòng, chỉ hảo huyền hy vọng là Huyền đang nói dối mình.

Khóe môi của Huyền chột vẽ một nụ cười bi thương, nhưng y lại không nhìn Khi Phong.

“Nàng đã chết!” Lời xác nhận của Trác Hàn đã đập tan hy vọng cuối cùng của hần.

“A!!!” Tất cả nỗ lực của hần chung quy chỉ đổi lại sự tuyệt vọng: “Vì sao lại giết nàng? Vì sao! Vì sao!” Thân thể của Huyền bị hần hung hăng đập vào tường, một ngụm tiên huyết phun ra, nhưng trên mặt y vẫn duy trì nụ cười bi thương.

Một tay siết chặt lấy cổ Huyền, muốn giết y, từ lúc chào đời tới nay đây là lần đầu tiên hần điên cuồng muốn giết người. Vô Ngần, Vô Ngần, không bao giờ, vĩnh viễn không bao giờ hần còn được gặp lại nàng.

“Thiếu chủ!” Vạn Ký Viễn vội vàng tiến lên, cố sức ngăn Khi Phong lại.

“Thiếu chủ xin hãy nén bi thương. Úc Thanh Huyền tuy rằng chết vẫn chưa đền hết tội, nhưng bên ngoài đã bị thị vệ bao vây, giết y, e sẽ đại biến, chúng ta cũng khó lòng cứu được lão Thành chủ.”

Phụ thân! Khi Phong thoáng thanh tỉnh, hẳn không thể để phụ thân tiếp tục chịu khổ ở đây mà không quan tâm! Nén lại khát vọng muốn giết y, bước đến bên giường, choàng tay ôm lấy Úc Hành Vân: “Kiếm Viễn, đệ đi trước mở đường.” Kiếm Viễn oán hận liếc mắt nhìn Huyền, nhặt kiếm, đi lên phía trước.

Vạn Ký Viễn Vươn tay kéo lấy mái tóc buông dài của Huyền, Huyền khẽ rên một tiếng, nhưng lại lập tức cắn chặt môi.

“Đừng tổn thương y!” Trác Hàn nhịn không được, thỉnh cầu. Nhưng chỉ đổi lấy ánh mắt khinh miệt của hắn, đồng thời, tay tăng thêm vài phần lực đạo siết chặt lấy Huyền.

Hứa Kiên đã dẫn người bao vây xung quanh mật thất, nhưng thấy Huyền bị kềm chặt hai bên, không một ai dám manh động.

“Thành chủ!” A Bân kêu lên, nhìn bộ dạng của Huyền khiến hắn đau lòng khôn xiết.

“Tất cả nghe rõ cho ta.” Khi Phong nhìn mọi người xung quanh, lạnh lùng nói: “Úc Thanh Huyền khi sư diệt tổ, vong ân phụ nghĩa, đánh cắp ngôi vị Thành chủ, táng tận lương tâm...”

“Không phải!” A Bân lớn tiếng cướp lời: “Là do lão súc sinh đó...”

“A Bân!” Huyền đột nhiên hét lớn.

A Bân liền cắn chặt môi, đau lòng nhìn Huyền. Huyền chậm rãi lắc đầu: “Không cần nữa...”

“Thành chủ...”

“Úc Thanh Huyền, ngươi còn muốn xảo biện gì nữa?” Khi Phong quay đầu lại, lạnh lùng hỏi.

Huyền nhìn hắn, ánh mắt vô cảm: “Không có. Ta chỉ có một chuyện muốn hỏi ngươi.”

“Nói đi.”

“Ngươi làm sao biết Trác Hàn muốn rời khỏi ta?”

“Ký Viễn đã sớm ẩn nấp trong Cực Lạc Thành, âm thầm quan sát nhất cử nhất động của ngươi. Chỉ không ngờ một người khôn khéo như ngươi lại không phát hiện ra.”

Huyền oán hận nói: “Là ngươi!”

Vạn Ký Viễn một tay kẹp chặt cổ Huyền, bước lùi về phía sau.

Trác Hàn bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Là ngươi hạ độc Tiết Vô Ngân!”

“Ký Viễn?!” Khi Phong kinh hoàng thốt lên.

“Hắc hắc.” Vạn Ký Viễn bỗng nhiên âm hiểm cười: “Úc Thanh Huyền, quả nhiên ngươi cũng có chút thông minh.”

“Vạn Ký Viễn?!” Kiếm Viễn không dám tin đây là sự thật.

“Thật là ngươi?” Khi Phong mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Đồ ngốc, nếu hắn đã ẩn nấp trong thành từ lâu, sao lại không sớm báo cho ngươi biết tin Tiết Vô Ngân đã chết? Hắn muốn ta và ngươi giao tranh, để hắn ngư ông đắc lợi.”

“Vì sao?” Khi Phong thì thào hỏi.

“Vì sao? Úc Khi Phong, đến giờ mà ngươi vẫn chưa biết mình đã sai ở đâu sao? Ngươi vì tiện nhân đó, cứ nhiên hi sinh bao nhiêu tính mạng của các huynh đệ, trong khi bọn họ toàn là những người tận tâm trung thành với ngươi!”

Khi Phong chợt lão đảo, tất cả là do hắn đã phản bội họ. Hắn cho rằng làm vậy là vì Vô Ngân, dù bất chấp thủ đoạn gì hắn cũng không ngại.

Phải chăng đây chính là báo ứng?

“Người có muốn biết vì sao tên tiểu tử này vốn ngoan ngoãn trung thành như một con chó, nhưng lại đột nhiên phản bội không?” Vạn Ký Viễn bỏ trường kiếm xuống, nắm chặt lấy hàm dưới của Huyền, cười lạnh hỏi.

“Huyền...”

“Người có muốn biết vì sao lão súc sinh trong tay người lại đột nhiên trở thành cái dạng dở sống dở chết đó không?”

“Câm miệng!” Huyền bỗng nhiên gãy giữa, nhưng lại bị Vạn Ký Viễn vững vàng khống chế.

“Thật nghĩ không ra lão súc sinh này sao lại có thể có con được. Hẳn xem tên tiểu tử này như nữ nhi mà thao ngày thao đêm, thao đến nỗi bị biến thành cái bộ dạng này. Ha ha...” Vạn Ký Viễn lớn giọng cười nhạo.

“Câm miệng! Người không được phép vũ nhục cha ta!” Khi Phong hét lớn, nhưng bản thân lại thấy chột dạ.

“Người không tin? Người không tin thì cứ đi hỏi tên hạ nhân của y xem, còn không thì cứ hỏi tình nhân của y đi. Không thì cứ tùy tiện tìm đại một người nào đó mà hỏi thử. Dân chúng cả Cực Lạc Thành này ai lại không biết chuyện đó chứ, chỉ có một mình người là vẫn u mê mà thôi.”

Hỏi sao? Hẳn còn cần phải hỏi sao? Trong lòng từ lâu đã nghi ngờ, nhưng chỉ là hẳn cố tình giả như không hay không biết mà thôi. Cúi đầu nhìn thân thể khô gầy trên tay, hẳn đang thấy hận người này sao? Đây là phụ thân của hẳn. Nhưng... nhưng đây cũng là kẻ đã lăng nhục Huyền.

“Huyền...” Vẫn oán trách sự phản bội của y, vẫn cho rằng đó chính là dã tâm của y. Nhưng giờ lại lại đột nhiên phát hiện ra bản thân không hề đủ tư cách để trách cứ y. Mà ngược lại, phụ trái tử thường, y oán hận hẳn là đúng. Thật không còn cách nào để ngụy biện cho hành vi căm thù của phụ thân hẳn. Tỉ mỉ nhớ lại, hẳn cảm thấy mình quá ngu ngốc. Rất nhiều chi tiết hẳn tình cờ phát hiện ra, nhưng rồi lại vờ như không

biết. Cúi gằm mặt xuống đất, hắn không dám nhìn y nữa.

“Bất quá tiểu tử này thực sự cũng rất tiện.” Vạn Ký Viễn mạnh tay tát mấy cái lên mặt Huyền: “Chỉ cần có nam nhân chịu bồi người, người nhất định sẽ hưng phấn mà đứng lên. Tiện đúng là tiện! Cả kỹ nữ cũng không bằng!”

“Người buông nhị thiếu gia ra!” A Bân khóc nói. Hắn không đành lòng nhìn Huyền bị lăng nhục như thế.

“Úc Thanh Huyền, người dùng quỷ kế sát hại cha ta, hôm nay ta sẽ hảo hảo thanh toán món nợ này với người!” Dứt lời, hắn liền trở tay, lộ ra trong lòng bàn tay là một cây độc châm dài chừng một ngón tay, nam hiểm đâm thẳng vào ngực của Huyền.

“Buông đệ ấy ra!” Khi Phong quát lớn, Huyền không thể tiếp tục bị tổn thương nữa.

Vạn Ký Viễn ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn Khi Phong lấy một cái: “Ta biết người hạ độc phụ thân ta chính là Hứa Kiên...”

Hứa Kiên đang đứng một bên, không rét mà run.

“Còn kẻ đã đưa độc dược cho Hứa Kiên là Trác Hàn...”

“Độc trên độc châm này với độc dược mà Tiết Vô Ngân trúng là một, sẽ khiến cho người trúng độc phải chết một cách vô cùng thống khổ, hơn nữa, lại không hề có thuốc giải. Như vậy đi Trác Hàn, nếu như người chịu tự sát trước mặt ta, ta sẽ suy nghĩ lại mà cho y một cái chết nhẹ nhàng. Còn bằng không, người cứ từ từ nhìn y chịu hết mọi dần vặt, sau đó độc phát công tâm mà chết.”

Trác Hàn cả kinh, tự sát... hay để Huyền phải chịu dần vặt. Hắn đã hiểu lắm y, ánh mắt vừa rồi y nhìn hắn rõ ràng ngập tràn nỗi bi thương.

“Bất quá y phải chết thống khổ vẫn tốt hơn là chính mình phải tự sát, Trác Hàn, ta cũng phần nào hiểu được suy nghĩ của người. Như vậy đi, chi bằng để Hứa đường chủ lựa chọn vậy, Hứa Kiên, người giết Trác Hàn, ta sẽ vẫn để người làm Thanh Long Đường đường chủ.”

“Cái này...” Hứa Kiên cười hắc hắc: “Thuộc hạ thực nghĩ không ra, có phải thiếu gia đang thử lòng thuộc hạ không nữa...”

“Từ nay về sau, ta chính là chủ nhân của Cực Lạc Thành, chỉ cần người thuần phục ta, ân oán xưa xem như xóa bỏ.”

“Như vậy thì, Trác đường chủ, tại hạ chỉ đành làm việc cần làm thôi.” Lập tức thuộc hạ của Thanh Long đường liền vây lấy Trác Hàn. Hắc không hề tin tưởng vào “chuyện cũ xem như bỏ qua” của Vạn Ký Viễn. Chỉ có điều, chỉ cần tên tiểu tử đó tạm thời bỏ qua cho hắn, hắn tất có cơ hội thoát thân.

“Vạn Ký Viễn, thì ra là người có dã tâm này.” Huyền bỗng nhiên lạnh lùng nói.

“Nguyện vọng của gia phụ, ta thân làm nhi tử đương nhiên phải thay người hoàn thành. Nhưng cũng cần phải nói, tình nhân của người thật đúng là người bạc bẽo.”

“Hắn đương nhiên không cần phải tự tử, vì người căn bản không thể giết được ta!” Lời vừa dứt, tay Huyền đã xuất một chưởng thẳng vào ngực, đánh bay độc châm trong người ra ngoài. Vạn Ký Viễn cả kinh, bàn tay đang siết chặt tóc của Huyền vội buông ra.

“Người!” Vạn Ký Viễn kinh hãi nhìn Huyền, thanh kiếm vừa làm rơi đang nằm trong tay Huyền.

“Người cho rằng độc dược của Cực Lạc Thành có tác dụng với ta sao?” Huyền lãnh đạm hỏi.

“Không thể nào!” Hắn không sao tin nổi. Độc dược này do chính tay hắn điều chế, thậm chí hắn đã thử nghiệm cả trên người sống, không thể không có tác dụng được. Thế nhưng thiếu niên trước mặt lại đang từ từ gỡ kiếm chỉ thẳng vào yếu huyệt của hắn, tuy rằng tóc dài rối tung, sắc mặt tái nhợt, đôi môi đẫm máu, nhưng sát khí dường như có thể bức chết người.

“Không...” Hắn chỉ kịp kêu thảm một tiếng đã thấy kiếm của Huyền đâm

xuyên qua cổ.

Rút kiếm, xoay người, y băng lãnh nhìn mọi người.

Hứa Kiên thấy tình thế thoáng chốc đã nghịch chuyển, hắn vội ngậm hạ lệnh cho thuộc hạ lui xuống, trong lòng âm thầm tính toán lý do để chốc nữa thanh minh.

Khi Phong ngẩng đầu lên, nhưng ánh mắt của Huyền chỉ lướt qua người hắn.

“Huyền!” Trác Hàn muốn chạy đến bên cạnh y, nhưng lại không thể tiến thêm nữa. Trường kiếm nhuộm đầy máu của Huyền đang chỉ thẳng vào hắn.

“Huyền...” Trái tim Trác Hàn chợt run lên, kinh sợ khi nhìn thấy sự hờ hững trong mắt Huyền. Y chưa bao giờ nhìn hắn như vậy cả.

“Người đi đi.” Thanh âm vô cùng bình thản, nhưng cũng hết sức tuyệt tình.

“Huyền, thương thế của người...” Hắn muốn tìm một lý do để lưu lại.

“Ta không cần người.” Vẫn là thái độ lãnh đạm đó, trường kiếm không hề suy chuyển, quyết không để hắn đến gần.

Tim đột nhiên trở nên trống rỗng, đã từng có người nói với hắn câu này. Khóc lóc, dây dưa cũng không thể thay đổi được gì. Y không cần hắn nữa, từ nay về sau chỉ còn là người xa lạ. Trác Hàn bước lùi về phía sau một bước. Tất cả những hiểu lầm đã không còn cần giải thích, những thương tổn đã không cần hắn chăm sóc. Không còn cần vì hắn mà gánh chịu thống khổ, cũng không còn cần tiếp tục dây dưa nỗ lực giữ hắn bên mình, Huyền... đây chính là điều người muốn phải không?

Nhìn hắn lui về phía sau, xoay người đi xa, cũng không hề quay đầu lại nhìn. Huyền chỉ lẳng lặng đứng đó, trên mặt không chút cảm xúc.

Khi Phong muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng lại không thể mở miệng. Hắn không có tư cách oán trách y, lại càng không có tư cách để được y

tha thứ. Chợt phát hiện ra thân thể trong lòng đã không còn hơi thở. Người này chính là nguyên nhân gây ra nghịch cảnh ngày hôm nay, nhưng dù sao đi chăng nữa đây cũng là thân phụ của hắn. Mà việc hắn mất đi Vô Ngân âu cũng là quả báo, thống khổ này, chỉ có thể cam tâm chấp nhận.

Đã đi rồi, người mà y tưởng chừng như không thể nào rời xa cuối cùng cũng đã đi rồi, nhưng sao y lại có thể bình tĩnh thế này.

“Nhị thiếu gia...” A Bân hoảng sợ la lớn.

Huyền hướng về phía hắn, mỉm cười.

Ngẩng đầu lên, hôm nay trời thật đẹp. Chỉ là, trời sao càng lúc càng tối sầm lại...

“Nhị thiếu gia!”

...

Một năm sau.

Thôn trang yên vắng.

“Trác đại phu, đa tạ cậu, cậu đi thông thả.”

“Lão bá, xin dừng bước.” Trác Hàn mỉm cười cáo từ.

Hắn đến đây mới đó đã hơn nửa năm rồi. Thôn dân tính tình vốn chất phác, thêm vào y thuật cao minh của hắn, nên được cả thôn kính yêu.

Trở về gian nhà nhỏ thì trời đã tối, vừa định đẩy cửa vào, nhưng lại sững sờ cả người.

Trước cửa nhà, trên thềm đá, có một cây tiêu được đặt ở đó, trên thân tiêu có khắc một chữ “Mai”.

“Huyền...” Hòm thuốc trong tay rơi xuống đất, không cần nghĩ ngợi, hắn liền gọi tên người ấy.

Y đã đến đây sao? Y đã tha thứ những lỗi lầm, tổn thương mà hấn gây ra rồi sao? Y vẫn còn cần hấn sao?

Nhặt cây tiêu lên, cấp tốc chạy khắp từ trước ra sau, nhưng lại không thấy bóng ai.

Y lại muốn đùa giỡn với hấn sao? Trốn ở đâu đó để nhìn hấn nháo nhào đi tìm, sau đó sẽ bước ra nhìn hấn mỉm cười.

“Huyền!” Chạy ra khỏi nhà, tìm khắp mọi góc ngách trong thôn. Y rất cục đang trốn ở đâu? Sẽ vẫn chỉ trốn ở một góc để chờ hấn đến tìm, đến khi hấn phát hiện sẽ lại tươi cười với hấn?

Tưởng sẽ lại được nhìn thấy nụ cười xán lạn của y. Vốn cho rằng không có sự ỷ lại của y, hấn sẽ vui vẻ hơn. Nhưng hồi ức lúc y hồ hững nhìn hấn, khiến trái tim hấn dường như ngừng đập. Tưởng sẽ lại được y sợ hãi van cầu hấn: “Hàn, đừng bỏ rơi ta”, tưởng sẽ được trêu y, một lần trả lời không đồng ý. Vô số cái tưởng đó luôn ngày ngày gặm nhấm hấn, ánh mắt hàm oán kia biết bao lần xuất hiện trong những giấc mơ của hấn, khiến hấn đau khổ, hối hận không thôi.

Vì sao khi y nói thích hấn, hấn lại ngu ngốc nói ra những lời mỉa mai đó, trong khi kỳ thực hấn đã rất mong chờ những lời đó. Rất cục cũng hiểu, hấn cần y, cần sự ỷ lại của y. Không giống như ánh mắt khinh miệt của nữ nhân kia dành cho hấn, sự tồn tại của hấn trong lòng y có một ý nghĩa vô cùng quan trọng.

“Huyền!” Gặp ai hấn cũng hỏi xem có gặp một nam tử trẻ tuổi, thanh tú hay không, thế nhưng không ai biết.

Y vẫn không thể tha thứ cho hấn sao? Chỉ là đem những gì của hấn trả lại cho hấn, sau đó triệt để cắt đứt sao? Ngày xưa là do sự nhát gan, ích kỷ, bạc nhược của hấn làm tổn thương y, y không tha thứ cho hấn cũng là lẽ đương nhiên. Nhưng Huyền... Xin người hãy cho ta một cơ hội để chuộc tội...

Bất tri bất giác chạy đến cửa thôn trên sườn núi, phóng mắt tìm kiếm trong cánh rừng cách đó không xa.

Nhưng mặt trời đang lặn, chim rừng đua nhau về tổ, vẫn không thấy bóng dáng người mà hắn mong chờ.

Huyền, người thật sự không thể ta thứ cho ta sao?

Chậm rãi đưa tiêu lên môi, mười ngón khinh ấn, tiếng tiêu vang lên...

Hy vọng y đi chưa xa, hy vọng y có thể nghe thấy... Nếu nghe, y chắc chắn sẽ hiểu, khúc nhạc này là vì y mà thổi, mang theo hối hận, mang theo tưởng niệm, mang theo yêu thương... Tất cả đều dành cho y...

Trong rừng, một thân ảnh đang dựa vào gốc cây, từ từ ngồi xuống đất, trong tay ôm chặt hũ tro cốt...

“Nhị thiếu gia, cuối cùng cậu cũng đã nghe được rồi...”

Phía chân trời, ánh tà dương đỏ rực như máu.

HOÀN

LINK Truyện:

Thanh Huyền - Kawalu

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/thanh-huyen---kawalu-3798652.html>

LINK Chương này:

Chương 12

<https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/thanh-huyen---kawalu-3798652/chuong-12.html>